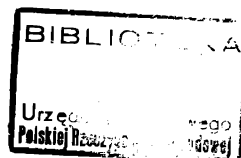


URZĄD PATENTOWY



MO 16 1/02

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 9670.

Kl. 21 c 1.

N. V. Philips' Gloeilampenfabrieken
(Eindhoven, Niderlandy).

Drut emaljowany.

Zgłoszono 24 czerwca 1927 r.

Udzielono 20 listopada 1928 r.

Pierwszeństwo: 12 lipca 1926 r. (Niderlandy).

Wynalazek niniejszy dotyczy cienkiego drutu emaljowanego. Stosowanie cienkich emaljowanych drutów miedzianych do uzwojeń w transformatorach radiowych jest znane. Podobne uzwojenia utworzone z drutów miedzianych mają jednak tę niedogodność, iż szybko śniedzieją.

Znane jest również wyciąganie drutów cienkich ze stopów niemagnetycznych, składających się z żelaza, niklu, chromu, wolframu i węgla.

W praktyce okazało się jednak, że drutów cieńszych od 40 mikronów wytworzyć nie można.

W myśl wynalazku niniejszego rdzeń (drutu) składa się z trudno topliwego i trudnoutleniającego się metalu lub stopu, zawierającego dwa lub więcej metali. W

ten sposób rdzeniowi można nadać przekrój nawet 10-mikronowy. Drut, otrzymany w myśl wynalazku niniejszego można stosować np. do nawijania cewek elektrycznych, które muszą posiadać nieznaczne wymiary i bardzo wysoką samoindukcję. Podobne cewki tworzą np. uzwojenia w transformatorach radiowych.

Jako metal, z którego składa się rdzeń drutu emaljowanego, korzystnie jest stosować molibden. Emaljowany drut molibdenowy w porównaniu z emaljowanym drutem miedzianym wykazuje tę wyższość, iż nie posiada niedogodności powyżej wspomnianej, t. j. nie utlenia się nawet wtedy, gdy posiada przekrój bardzo mały; niebezpieczeństwo to nie istnieje nawet wtedy, gdy drut molibdenowy posiada

przekrój 10 mikronów. Wobec tego korzystnie jest do uzwojeń w transformatorach radiowych stosować emaljowany drut molibdenowy. Przez uzwojenia podobne nie powinien płynąć praktycznie jakiegokolwiek bądź prąd, gdyż straty napięcia i nagrzewanie byłyby zbyt znaczne. Do transformatorów oświetleniowych wobec tego drut, otrzymany w myśl wynalazku niniejszego, nie nadaje się, natomiast nadaje się on szczególnie np. do uzwojeń w transformatorach radiowych małej częstotliwości, a mianowicie do uzwojeń wtórnych.

W myśl wynalazku niniejszego jako materiał do rdzeni drutu wchodzi w grę nie tylko molibden, lecz również wolfram, tantal i inne trudnotopliwe utleniające się metale lub ich stopy.

Na rysunku uwidoczniono schemat części odbiornika radiofonicznego.

Cyfra 1 oznacza pierwotne, cyfra zaś

2 — wtórne uzwojenie transformatora małej częstotliwości. Szczególnie uzwojenie wtórne tego ostatniego należy wykonywać z cienkiego drutu, stanowiącego przedmiot wynalazku niniejszego.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Bardzo cienki drut emaljowany, zwłaszcza dla transformatorów radiowych, znamienny tem, że jego rdzeń wykonany jest z trudnotopliwego i trudno-utleniającego się metalu.

2. Drut emaljowany według zastrz. 1, znamienny tem, że rdzeń jest wykonany z molibdeny.

N. V. Philips'
Gloeilampenfabrieken.
Zastępca: M. Skrzypkowski,
rzecznik patentowy.

